

## Hodnocení bakalářské práce Veroniky Kočí Železniční romány Adolfa Branalda a reakce na ně v dobovém kontextu.

Od počátku je zjevné, že autorce Adolf Branald „sedl“, dosvědčuje to nejen „přiznáním“ v Úvodu práce, ale kvalitou práce především; sympatie k Branaldově osudu životnímu i profesnímu či autorčino rozhořčení z „umístění“ spisovatele takového díla a takové kvality na periferii domácí literatury jsou nejen oprávněné, ale zcela zřejmě i upřímné.

Na práci samotné oceňuji zejména metodický postup, jímž se autorka třemi rozsáhlými romány „prodrala“ – rezignovala na prosté převyprávění příběhů, a to zcela logicky a správně, domnívám se, neboť se tak vyhnula nebezpečí „utonutí“ v textech, ale rozhodla se představit je chronologicky, po kapitolách, se stejným atakem na recipientovu inteligenci a schopnost kombinace, jako to činil i sám Branald. Jedinou sekundární oporou byla autorce toliko minimonografie A. Hamana.

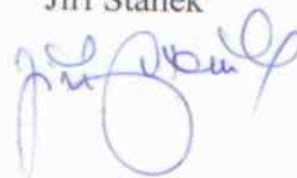
V úvodu práce jsou mj. zmíněny politické či kulturně politické příčiny, jejichž vinou se Branaldovy texty, z nejkvalitnějších, nejkultivovanějších a nejpoučenějších v české literatuře druhé poloviny minulého století, ocitaly (a ocitají i nadále) jaksi *in margine* či dokonce *hors de jeu*; jakkoliv analyzované texty (nádražní dyptich a román Král železnic) odděluje na časové ose zdánlivě toliko nicotných deset let, vzhledem k tomu, že se jednalo o konec let čtyřicátých a konec let padesátých, tedy v české společnosti i literatuře o dobu ledovou a o opatrné přibližování se epoše „tání“, byly ony skvělé texty buď razantně odmítnuty coby ideologicky závadné (diptych) či překryty již nastupující „novou vlnou“ ambiciózních autorů (Král železnic). Výčet známějšího díla A. Branalda („*třicet knih a téměř dvacet divadelních her*“) se tak omezil na milého a neproblémového „Dědečka automobila“ či Promenádu s jelenem a po letech ještě na autorství či spoluautorství scénářů filmových či televizních, jež také autorka v práci výstižně, byť ve zkratce představí, stejně jako Branaldovy lásky divadelní, kabaretní, komediální, motocyklové a jiné. Analýza textů je doplněna kritickými reflexemi zodpovědnými a hodnotnými, i svého času žel (Štern, Skála) „reprezentativními“.

Práce zasvěcená, kultivovaná (s minimem chyb či chybiček) přesvědčí nejen o samozřejmém, tj. o uměleckých kvalitách Adolfa Branalda, ale též o zaujetí, talentu, empatii a tvůrčí poctivosti autorky.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat ji jako výbornou.

V Plzni 15. 7. 2016

Jiří Staněk

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Jiří Staněk', with a large, stylized flourish at the end.